

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA III
SÂNGELE ELFILOR

Ediția a II-a

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN
RADOSŁAWA JANOWSKA-LASCĂR

ARMADA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ

Sângele elfilor/ Andrzej Sapkowski; trad. din lb. poloneză:
Mihaela Fiscutean, Radosława Janowska-Lascăr. - Ed. a 2-a. -
București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0580-0

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

II. Janowska-Lascăr, Radosława (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski

KREW ELFÓW

Copyright © 1994, by Andrzej SAPKOWSKI

Published by arrangement with

Patricia Pasqualini Literary Agency

© Nemira, 2017, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Lector: Dușa UDREA-BOBOREL

Tehnoredactor: Alexandru Csukor

Tiparul executat de ART PRINT S.R.L.

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0580-0

*Elaine blath, Feinnewedd
Dearme aen a'cáelme tedd
Eigean evelienn deireádh
Que'n esse, va en esseáth
Feinnewedd, elaine blath!*

Florica, cântec de copii al elfilor

Adevărat grăiesc vouă, că veni-vor veacul spadei și al toporului, Vremea Vifornitei Lupului. Veni-vor Vremea Frigului Alb și a Luminii Albe, Vremea Nebuniei și Vremea Scârbei, Tedd Deireadh, Vremea Sfârșitului. Lumea muri-va sub gheață și reîntrupa-se-va dimpreună cu noul soare. Reîntrupa-se-va din Sângele Vechi, din Hen Ichaer, din grăunța semănată. Grăunța care nu încolți-va, ci țâșni-va asemenea unei văpăi.

Ess'tuath. Facă-se-va întocmai! Uitați-vă la semne! Ce fel de semne fi-vor, grăi-vă-voi eu mai întâi pământul fi-va scaldat în sânge de Aen Seidhe, Sângele Elfilor...

Aen Ithlinnespeath, profeția ITHLINNEI Aegli AEP AEVENIEN

O rașul ardea. Străduțele înguste, care duceau spre șanțul de apărare, spre prima terasă, emanau fum și jar, flăcările devorau acoperișurile din paie ale caselor lipite unele de altele, lungeau zidurile fortăreței. De la apus, dinspre intrarea în port, se întetea urletul, vacarmul unei lupte crâncene și bocăniturile surde ale berbecului care zguduia zidurile.

Cotropitorii i-au luat prin surprindere, dărâmând baricada apărată de câțiva soldați, de târgoveții cu halebarde și de arbaletrieri din breaslă. Caii acoperiți cu caparasoane negre au zburat deasupra baricadei asemenea unor strigoi, tăișurile lucioase și scânteietoare semănau moartea printre apărătorii care fugeau care-ncotro.

Ciri a simțit cum cavalerul care o ducea pe șa a dat dintr-odată pinteni calului. I-a auzit răcnetul. *Ține-te*, a urlat cavalerul, *ține-te!*

Ceilalți cavaleri, sub stindardul Cintrei, i-au luat-o înainte și în goana lor s-au încăierat cu cei din Nilfgaard. Ciri a văzut asta o clipă cu coada ochiului vârtejul amețitor al capelor albastre-aurii și negre printre scrâșnetele oțelului, zăngănitul tăișurilor pe scuturi, nechezatul cailor...

Un țipăt. Nu, nu un țipăt. Un urlat.

Ține-te!

Spaimă. Fiecare hurducătură, fiecare smucire, fiecare săltătură a calului îi frâng mâinile strânse în dârlogi. Picioarele amortite

dureros nu-și găsesc sprijin, ochii lăcrimează din cauza fumului. Brațul care o cuprinde o sufocă, o înăbușă, îi strivește dureros coastele. În jur se înalță un răcnet cum nu mai auzise până atunci. Oare ce trebuie să-i faci unui om ca să răcnească în halul acesta?

Spaimă. O spaimă încremenitoare, paralizantă, sufocantă.

Din nou scrâșnet de fier și nechezat de cal. Casele din jur dansează, ferestrele care vomită foc glisează dintr-odată spre locul în care se afla inițial străduța năclăită, înțesată de cadavre, împânzită de catrafusele abandonate ale fugarilor. Cavalerul din spatele ei e cuprins deodată de o tuse stranie, horcăitoare. Pe mâinile încleștate pe dârlogi țâșnește sângele lui. Răcnet. Șfichiuit de săgeți.

Prăbușire, zguduire, izbire dureroasă de armură. Alături buibuie copitele, deasupra capului alunecă burta calului și chinga zdrențuită, următoarea burtă de cal, caparasonul negru răsfirat în vânt. Icnete asemenea celor ale unui pădurar care taie lemne. Dar nu despre lemn este vorba, ci despre fier pe fier. Țipăt înăbușit și surd, imediat lângă față, ceva mare și negru se prăbușește în plescăit de noroi, împrôșcând cu sânge. Talpa înarmurată tremură, se zguduie și ară pământul cu un pinten uriaș.

Smucitură. O forță necunoscută o saltă, o trage pe valtrap. Ține-te! Din nou o hurducătură, un galop halucinant. Mâinile și picioarele caută cu disperare un sprijin. Calul cabrează. Ține-te... Sprijin nicăieri... nicăieri... nicăieri. Peste tot numai sânge. Calul se prăbușește. Nu poate să sară, nu poate să se smucească, să se elibereze din strânsoarea brațelor acoperite de zale. Cum să fugă de sângele lui care i se scurge pe cap și pe spate?

Ropot, pleoscăit de noroi, ciocnire violentă cu pământul înspăimântător de încremenit în urma unei goane sălbatice. Horcăitul și șuieratul pătrunzător al calului, în încercarea de a-și sălta crupa. Ropot de potcoave, valuri de copite. Cape și caparasoane negre. Urlet.

Pe străduțe răcnea focul, un zid roșiatic de foc. Pe fundalul creat de el, un călăreț uriaș pare să atingă cu capul acoperișurile caselor cuprinse de foc. Calul învelit cu caparason negru se balansează, își scutură violent capul, nechează.

Călărețul o privește pe Ciri. Ea se uită la strălucirea ochilor prin viziera coifului imens, împodobit cu aripile unei păsări răpitoare. Se uită la lumina focului oglindit în tăișul lat al sabiei cuprinse în mâna lăsată în jos.

Călărețul o privește. Ciri nu este în stare să se miște. O încurcă mâinile inerte ale celui mort, care îi încing mijlocul. E imobilizată de ceva greu și jilăvit de sânge, ceva care apasă pe coapsă și o țintuiește la pământ.

E imobilizată și de spaimă. O spaimă monstruoasă care îi torșionează viscerele, care o face pe Ciri să nu mai audă geamătul calului rănit, răcnetul incendiului, urletele oamenilor omorâți, vâjâitul tobelor. Singura care există, care contează, care are importanță este spaima. Spaima care a luat forma cavalerului negru, cu coiful împodobit cu pene, încremenit pe fundalul zidului roșiatic de flăcări înverșunate.

Cavalerul dă pinteni calului, aripile păsării răpitoare de pe coif fâlfâie, pasărea își ia zborul. Către un atac, ca o victimă lipsită de apărare, paralizată de spaimă. Pasărea sau poate cavalerul urlă, scrâșnește înfiorător, triumfal. Calul negru, armura neagră, capa neagră răsfirată, și în spatele tuturor focul, o mare de foc.

Spaimă.

Pasărea croncăne. Aripile fâlfâie, penele îi biciuiesc fața. Spaimă!

Ajutor! De ce nu sare nimeni? Sunt singură, mică și lipsită de apărare, nu mă pot mișca, nu pot nici măcar să-mi eliberez vocea din gâtulejul contractat. De ce nu-mi sare nimeni în ajutor?

Mi-e teamă!

Ochii arzători abia se văd prin viziera coifului uriaș înaripat. Capa neagră acoperă totul...

- Ciri!

S-a trezit learcă de transpirație, amortită, iar propriul ei urlet, urletul care a trezit-o, mai tremura și vibra undeva în mijloc, sub stern, dogorindu-i gâtul uscat.

O dureau mâinile cu care strângea pătura, o durea spatele.

- Ciri, liniștește-te!

În jur domnea o noapte întunecată și vântoasă, care șușotea monoton și melodios cu coroanele pinilor ale căror trunchiuri scârțâiau. Incendiul și urletele încetaseră, rămăsese doar cântecul șoptit de leagăn. Alături pulsa cu lumină și căldură focul de tabără, vâlvătaia strălucea pe cataramele harnașamentului, bătea în roșu pe mânerul și pe fiarele sabiei sprijinite pe șaua de pe jos. Nu mai era alt foc și nici alt fier. Mâna care îi atinge obrazul mirosea a piele și a cenușă. Nu a sânge.

– Geralt...

– A fost doar un vis. Un coșmar.

Ciri tremura din toate încheieturile, chircindu-se.

Un vis. Doar un vis.

Focul dădea să se stingă, butucii de mesteacăn roșii și transparenți trosneau și împrăștiau flăcări albăstrui. Văpăile lumineau părul alb și profilul aspru al bărbatului care o acoperea cu o cergă și un cojoc.

– Geralt, eu...

– Sunt lângă tine. Dormi, Ciri. Trebuie să te odihnești. Mai avem mult drum de străbătut.

Aud muzică, i-a trecut ei prin gând. În acest tumult e o muzică. Muzică de lăută. Și voci. Prințesa Cintrei... Copilul Destinului... Copilul Sângelui Vechi, sângelui elfilor. Geralt din Rivia, Lupul Alb, și destinul său. Nu, nu, nu-i decât o legendă. O născoceală de poet. Ea nu mai trăiește. A fost omorâtă în timp ce fugea pe străzile târgului...

Ține-te... Rezistă...

– Geralt?

– Ce e, Ciri?

– Ce mi-o fi făcut? Ce s-o fi întâmplat atunci? Oare... ce mi-o fi făcut?

– Cine?

– Cavalerul... Cavalerul negru cu pene la coif... Nu-mi mai amintesc nimic. El urla și se uita la mine. Nu mai țin minte ce s-a întâmplat. Știu doar atât, că-mi era frică... Groaznic de frică.

Bărbatul s-a aplecat, flacăra focului se reflecta în ochii lui. Avea niște ochi stranii. Foarte stranii. Cândva Ciri se teme de ei, nu-i plăcea să-i privească. Dar asta a fost demult. Mult timp în urmă.

– Nu-mi amintesc nimic, șopti ea, căutându-i mâna tare și aspră ca un lemn necioplit. Acel cavaler negru...

– A fost doar un vis. Stai liniștită! Nu se mai întoarce.

Ciri mai auzise asemenea promisiuni mai demult. Îi repetau de multe ori, de multe, multe ori, liniștind-o atunci când se trezea în toiul nopții strigând. Dar acum era altfel. Acum avea încredere. Pentru că acum erau rostite de însuși Geralt din Rivia, Lupul Alb. Vrăjitorul. Cel care era destinul ei. Cel căruia îi fusese hărăzită. Vrăjitorul Geralt, care o găsisese în miezul războiului, al morții și al disperării, o luase cu el și-i promisese că nu se vor mai despărți niciodată.

A adormit ținându-l de mână.

Bardul a încetat să mai cânte. Plecându-și ușor capul, a repetat la lăută motivul principal al baladei, delicat, încet, în ton cu ucenicul care îl acompania.

Nimeni nu mai spunea nimic. În afară de muzica din ce în ce mai suavă se mai auzeau doar foșnetul frunzelor și pârâitul crengilor unui stejar uriaș. Apoi deodată a behăit o capră, priponită cu o funie de una dintre căruțele aflate în jurul copacului milenar. Atunci, ca la un semnal, unul dintre ascultătorii adunați într-un semicerc mare s-a ridicat în picioare. Aruncându-și pe umeri capa albastru-cobalt, cu inserții din aur, a făcut o plecăciune rigidă și distinsă.

– Îți mulțumim ție, maestre Jaskier, i-a spus cu o voce sonoră, dar temperată. O să fiu eu, Radcliffe din Oxenfurt, Maestrul Tainelor Magice, acela care neîntârziat o să exprim opinia tuturor celor de față, o să rostesc cuvinte de recunoștință și de laudă pentru marea ta artă și marele tău talent.

Vrăjitorul i-a scrutat cu privirea pe cei adunați, în număr de peste o sută, unii înghesuiți în semicerc la poalele stejarului, alții în picioare sau în căruțe. Ascultătorii șopteau clătinând din cap. Unii au început să bată din palme, alții l-au salutat pe cântăreț cu

măinile în aer. Muierile emoționate se smiorcăiau și-și ștergeau ochii cu ce aveau la îndemână, în funcție de starea lor socială, profesională și materială: țărăncile cu antebrațul sau cu dosul palmelor, soțiile negustorilor cu ștergere din in, elfele și boieroaicele cu batiste fine, iar cele trei fiice ale palatinului Vilibert, care își întrerupsese împreună cu suita lui vânătoarea cu șoimi pentru a asista la concertul celebrului trubadur, se smiorcăiau zgomotos și pătrunzător în eșarfe gingașe de lână de culoare verde-mucegai.

– Nu voi exagera, continuă vrăjitorul, spunând că ne-ai mișcat până în adâncul sufletului, Maestre Jaskier, că ne-ai pus pe gânduri, ne-ai făcut să reflectăm, ne-ai atins inimile. Să-mi fie drept cuviință să-ți adresez recunoștința și respectul nostru.

Trubadurul s-a ridicat și a făcut o reverență, fluturându-și până la genunchi pana de bătlan de la pălăriuța fantezistă. Ucenicul a încetat să mai cânte, a rânjit și s-a înclinat și el, dar Maestrul Jaskier i-a aruncat o privire fioroasă, mormăind printre dinți. Băiatul și-a plecat capul și a revenit la zdrăngăneala strunelor lăutei.

Spectatorii s-au înviorat. Negustorii din caravane, după ce au sușotit între ei, au scos în fața stejarului un butoiaș de bere. Vrăjitorul Radcliffe s-a adâncit într-o conversație în șoaptă cu palatinul Vilibert. Fiicele palatinului s-au oprit din smiorcăit și se zgâiau la Jaskier cu venerație. Bardul n-a observat nimic, fiind absorbit cu trimiterea unor zâmbete, clipiri de pleoape și sclipiri de dinți în direcția unui grup de elfi nomazi și mai ales în direcția unei elfe, o splendoare cu păr negru și ochi mari, cu o tocă micuță din blană de hermină. Jaskier avea rivali, iar posesoarea ochilor mari și a tocii frumoase fusese observată și curtată din priviri și de unii dintre ascultătorii lui cavaleri, studenți și goliarzi. Elfa, vizibil încântată de interesul pe care îl stârnise, își întindea manșetele dantelate ale bluzei clipind des din gene, dar elfii însoțitori au înconjurat-o din toate părțile fără să-și ascundă aversiunea față de curtenitori.

Poiana din jurul stejarului Bleobheris, tărâmul frecventelor adunări, al popasurilor călătorilor și al întâlnirilor hoinarilor, era vestită pentru toleranță și deschidere. Druzii care aveau grijă de

copacul milenar numeau poiana „Locul prieteniei“ și găzduiau cu plăcere pe oricine. Însă, chiar la ocazii excepționale, precum reprezentarea abia încheiată a trubadurului vestit în toată lumea, călătorii se țineau în grupurile lor destul de bine delimitate. Elfii trăgeau la elfi. Meșteșugarii piticani se grupau împreună cu confrății lor înarmați până în dinți, angajați ca paznici la caravanele negustorilor, tolerându-i cel mult pe gnomii mineri și pe fermierii spiriduși. Toți neoamenii păstrau în mod unanim o anumită rezervă față de oameni. Oamenii le răspundeau neoamenilor cu aceeași monedă, dar nici măcar între ei nu se remarcă vreo tendință de integrare. Boierimea îi privea cu dispreț pe negustori și comis-voiajori, iar soldații și mercenarii îi evitau pe ciobanii în cojoace împuțite. Cei câțiva vrăjitori și adepții lor se izolau complet, demonstrând dispreț tuturor celor din jur în egală măsură. Fundalul era compus dintr-o mulțime compactă, întunecată, mohorâtă de țărani. Aceștia, arătând ca o armată cu o pădure de greble, furci și îmblăcie ridicate deasupra capetelor, ignorau totul și pe toți.

Excepție făceau, ca de obicei, copiii. Puzderia de plozi, scutiți de obligația de a tăcea în timpul reprezentății bardului, au luat-o la goană într-un urlet sălbatic către pădure, pentru ca acolo să se dedea cu patimă unui joc ale cărui reguli erau de neînțeles pentru cineva care își luase rămas-bun de la anii fericiți ai copilăriei. Oamenii micuți, elfii, spiridușii, piticii, gnomii, semielfii, sfertelfii și odraslele de proveniență misterioasă nu cunoșteau și nu acceptau ierarhizări rasiale și sociale. Deocamdată.

– Exact așa! a strigat unul dintre cavalerii prezenți în poiană, un lungan slab ca o prăjină într-un veston roșu cu negru împodobit cu trei lei în mers. Bine a zis domnul vrăjitor! Minunate au fost baladele, pe onoarea mea, stimate Jaskier, dacă vă veți afla vreodată pe lângă Lysorog, castelul seniorului meu, intrați vă rog, nu ezitați nicio clipă. O să vă găzduim ca pe un prinț, dar ce spun eu, ca pe însuși regele Vizimir! Jur pe sabia mea, auzit-am mulți menestrelți, dar nu se pot compara cu dumneata, maestre. Primiți, vă rog, de la noi, cei de viță nobilă și unși, respectul și omagiul pentru arta dumneavoastră!

Simțind fără greș momentul potrivit, trubadurul i-a făcut cu ochiul ucenicului. Băiatul a lăsat la o parte lăuta și a luat de pe jos caseta care servea la adunarea dovezilor mai palpabile de respect din partea ascultătorilor. A ezitat, s-a uitat prin mulțime, după care a pus deoparte caseta și a luat ciubărul de mărime considerabilă de lângă el. Maestrul Jaskier a aprobat înțelepciunea tânărului cu un zâmbet binevoitor.

– Maestre! a strigat o femeie bine făcută, așezată într-o căruță cu inscripția „Vera Loewenhaupt și fiii“, încărcată cu produse din răchită. Fiii nu se vedeau nicăieri, fiind cu siguranță rătăciți în risipirea averii agonisite de mamă. Maestre Jaskier, cum adică? Ne lăsați în suspans? Doar nu așa se sfârșește o baladă. Cântați-ne despre ceea ce s-a întâmplat mai departe.

– Cântecul și baladele, s-a înclinat artistul, nu au niciodată sfârșit, stimată doamnă, căci poezia e veșnică și nemuritoare, nu cunoaște nici început și nici sfârșit...

– Dar ce a fost mai departe? nu s-a lăsat păgubașă negustoreasa, vărsând cu generozitate și cu zgomot monedele în ciubărul care i-a fost pus în față de către ucenic. Măcar povestiți-ne, dacă nu mai doriți să cântați. Nu am auzit în cântecul dumitale niciun nume, dar știm cu toții că vrăjitorul pe care l-ați pomenit nu este altcineva decât celebrul Geralt din Rivia, iar magiciana căreia îi poartă o dragoste fierbinte este nu mai puțin faimoasa Yennefer. Iar Copilul Surpriză promis și hărăzit vrăjitorului este Cirilla, prințesa nefericită din Cintra cea nimicită de cotropitori. Nu-i așa?

Jaskier a schițat un zâmbet mândru și misterios.

– Eu cânt despre chestii universale, a declarat binefăcătoarea mea generoasă. Despre emoții pe care le-ar putea trăi fiecare. Nu despre anumite persoane.

– Ei na! a țipat cineva din mulțime. Știm cu toții că în cântecul acesta e vorba despre vrăjitorul Geralt!

– Da, da, au chiuat în cor fiicele palatinului Vilibert, uscându-și eșarfele pline de lacrimi. Mai cântați-ne, Maestre Jaskier! Ce s-a întâmplat mai departe? Oare vrăjitorul și magiciana Yennefer s-au

găsit într-un sfârșit? Oare s-au iubit? Oare au fost fericiți? Vrem și noi să știm! Maestre, maestre!

– Ce să-ți spun! a urlat cu o voce sugrumată șeful grupului de piticani, scuturându-și barba uriașă, roșcată, care-i atârna până la brâu. Nu fac doi bani toate aceste prințese, vrăjitoare, predestinări, dragoste și alte basme muieresti. Toate astea, cu respect pentru domnul poet, îs vrăjeli, adică niște născociri poetice, ca să fie mai frumos și mai înduioșător. Cât despre chestiunile de război, cum ar fi măcelul și jefuirea Cintrei, cum ar fi bătăliile de la Marnadal și Sodden, abia astea ni le-ai cântat matale minunat, Jaskier! Zvârli cu tot dragul arginții la așa un cântec, care bucură inima unui luptător! Și se vede de la o poștă că nu minți nici oleacă, vă zic io, Sheldon Skaggs, și știi io ce spun, căci am fost la Sodden și am luptat împotriva cotropitorilor nilfgaardieni cu toporul în mână...

– Eu, Donimir din Troy, a strigat cavalerul slăbănog cu cei trei lei pe veston, am fost la ambele bătălii de la Sodden, dar nu v-am văzut pe-acolo, domnule pitican!

– Cu siguranță păzeți căruțele! i-a retezat-o scurt Sheldon Skaggs. Iar eu eram în prima linie, acolo unde ardea cel mai tare!

– Bagă de seamă ce spui, bărbosule! s-a înroșit Donimir din Troy, trăgându-și în sus cureaua de cavaler, îngreunată de sabie. Și cui spui!

– Bagă tu de seamă!

Piticanul a atins cu mâna toporul băgat în curea și, întorcându-se spre companionii săi și a rânjit:

– Ați văzut? Ce fleșcăit de cavaler! Cu blazon! Pe scut trei lei! Doi se cacă și-unul mârâie la ei!

– Pace! Pace! a stins scandalul un druid cărunt într-o haină albă, cu voce aspră și poruncitoare. Nu se cuvine, domnilor! Nu aici, nu sub crengile lui Bleobheris, acest stejar care e mai bătrân decât toate litigiile și certurile acestei lumi! Și nu în prezența poetului Jaskier, ale cărui balade ar trebui să ne învețe despre dragoste, nu despre sfade.

– Just! l-a susținut pe druid un preot mic și îndesat, cu fața lac de transpirație. Priviți, dar ochi nu aveți, ascultați, dar urechile

vă sunt surde... Pentru că nu aveți dragoste de Dumnezeu, pentru că sunteți asemenea unor butoaie goale...

– Dacă e vorba de butoaie, a ciripit un gnom cu nasul lung, aflat în căruța împodobită cu inscripția „Articole de feronerie, producție și vânzare“, mai scoateți unul, domnilor breslași! poetului Jaskier negreșit i s-a uscat gâtulejul, ca și nouă de altfel de la atâtea emoții!

– Adevărat vă grăiesc vouă, sunteți asemenea unor butoaie goale, l-a bruiat preotul pe gnom, nelăsându-se mai prejos și continuându-și predica. Nimic, absolut nimic n-ați priceput și n-ați învățat din baladele sale. N-ați înțeles că baladele vorbeau despre soarta omului, despre faptul că suntem doar o jucărie în mâinile zeilor, iar plaiurile noastre sunt terenurile lor de joacă. Baladele au grăit despre predestinare, despre destinul nostru, al tuturor, iar legenda despre vrăjitorul Geralt și prințesa Ciri, deși azvârlită pe scena reală a aceluia război, este doar o metaforă, un produs al imaginației poetului, al cărui rol este ca noi...

– Bați câmpii, preasfinția ta! a strigat de la înălțimea căruței Vera Loewenhaupt. Care legendă? Care produs al imaginației? Toate ca toate, dar eu îl cunosc pe Geralt din Rivia, l-am văzut cu ochii mei la Wyzima, unde a dezlegat-o de farmece pe fiica regelui Foltest. Iar mai târziu l-am mai întâlnit pe Drumul Negustorilor, unde la rugămintea Ghildei l-a omorât pe înfiorătorul Grifon care ataca întruna caravanele, salvând astfel viața multor oameni cumsecade. Nu, nu e nici legendă, nici basm. Adevărul, adevărul gol-goluț ne-a fost cântat aici de Maestrul Jaskier.

– Confirm, a zis o luptătoare zveltă, cu părul negru, împletit într-o coadă groasă. Și eu, Rayla din Lyria, îl cunosc pe Geralt Lupul Alb, celebrul învingător al monștrilor. Am văzut-o nu de puține ori și pe magiciana Yennefer, pentru că am fost la Aedirn, în orașul Vengerberg, unde își are reședința. Însă n-am cunoștință să se fi iubit cei doi.

– Dar trebuie să fie adevărat, s-a băgat dintr-odată în vorbă, cu vocea sa melodioasă, elfa cea frumoasă, cu toca de hermină. O baladă atât de frumoasă nu poate să nu fie adevărată.

- Nu poate! au susținut-o pe elfă fiicele palatinului Vilibert, ștergându-și ca la comandă ochii înlăcrimați. În niciun caz nu poate!

- Stimabile vrăjitor! i s-a adresat Vera Loewenhaupt lui Radcliffe. S-au iubit sau nu? Dumneavoastră știți cu siguranță cum au stat lucrurile cu adevărat între vrăjitor și acea Yennefer. Vreți să ne dezvăluiți ceva din mister?

- Dacă în cântec se spune că s-au iubit, a zâmbit vrăjitorul, înseamnă că așa a fost, iar dragostea aceasta va dăinui un veac. În aceasta constă puterea poeziei.

- S-a dus vestea, a intrat în vorbă pe neașteptate palatinul Vilibert, că Yennefer din Vengerberg s-a prăpădit pe Dealul Sodden. Mai multe magiciene au pierit acolo.

- Nu este adevărat, a spus Donimir din Troy. Pe monument nu e numele ei. Eu sunt de pe-acolo și am fost pe deal de mai multe ori și am citit inscripțiile de pe monumente... Trei magiciene au pierit acolo. Triss Marigold, Lytta Neyd, numită și Coral... Iar numele celei de-a treia îmi scapă...

Cavalerul s-a uitat la magicianul Radcliffe, iar acesta a zâmbit doar, fără a spune nimic.

- Iar vrăjitorul ăla, a strigat dintr-odată Sheldon Skaggs, Geralt ăla care a iubit-o pe Yennefer, e mâncat deja de viermi. Am auzit că l-au mătrășit undeva prin Zarzecze. A omorât el monștri ce-a omorât, până într-o zi, când i-a venit cineva de hac și lui. Așa e, oameni buni, cine mânuiește sabia de sabie moare. Fiecare dă, la rândul său, peste unul mai bun ca el și-i înghite fierul.

- Eu nu cred, și-a schimonosit buzele livide luptătoarea zveltă și a scuipat cu năduf pe jos, încrucișându-și la piept antebrațele și zdrăngănind din zale. Nu cred că Geralt din Rivia a dat peste unul mai bun decât el. Mi-a fost dat să văd cum jonglează sabia acest vrăjitor... Era neomenesc de iute.

- Bine zis! a intervenit vrăjitorul Radcliffe. Neomenesc. Vrăjitorii din această categorie sunt niște mutanți, de aceea viteza lor de reacție...

- Nu înțeleg despre ce vorbiți, domnule magician! Luptătoarea și-a strâmbat și mai urât buzele. Folosiți cuvinte prea savante.

Eu știu una și bună: niciun mânăitor de sabie pe care l-am cunoscut sau pe care-l cunosc nu se poate compara cu Geralt din Rivia, Lupul Alb. De aceea nu cred că a fost posibil să moară în luptă așa cum spune domnul pitican.

– Când sunt mai mulți inamici, scrimerul e-un păcălici, a zis sentențios Sheldon Skaggs. Așa merge vorba printre elfi.

– Elfii, a declarat cu o voce glacială un reprezentant înalt și blond al Poporului Vechi, aflat lângă toca cea frumoasă, nu obișnuiesc să se exprime într-un mod atât de ordinar.

– Nu! Nu! au piuit de după eșarfele verzi fiicele palatinului Vilibert. Vrajitorul Geralt n-avea cum să piară! A găsit-o pe Ciri, cea care-i era hărăzită, apoi pe magiciana Yennefer, și toți trei au trăit fericiți până la adânci bătrâneți! Nu-i așa, Maestre Jaskier?

– Doar n-a fost decât o baladă, dragi cuconițe, a căscat gnomul dornic de bere, producător de articole de feronerie. Unde să mai găsești adevărul într-o baladă? Adevărul e una și poezia e alta. Hai s-o luăm pe aia... Cum îi zicea, Ciri? Acea celebră Surpriză? De unde a mai scornit-o domnul poet? Am fost de mai multe ori în Cintra și știu că regele și regina de acolo n-aveau nicio odraslă, nici fată, nici băiat nu aveau...

– E o minciună sfruntată! a urlat un bărbat roșcat cu scurtă din piele de focă și cu o basma în carouri legată la cap. Regina Calanthe, Leoaica din Cintra, a avut o fată, pe nume Pavetta. S-a prăpădit împreună cu bărbatul ei în timpul unei furtuni pe mare, i-au înghițit pe amândoi adâncurile apelor.

– Vedeți și dumneavoastră că nu mint! i-au chemat pe toți chezași articolele de feronerie. Pavetta, și nu Ciri se numea prințesa moștenitoare a Cintrei.

– Cirilla, numită Ciri, era tocmai fiica acelei Pavetta care se înecase, a explicat roșcatul. Nepoata reginei Calanthe. Nu era prințesa moștenitoare, ci doar prințesa Cintrei. Chiar ea era Copilul Surpriză hărăzit vrăjitorului. Ea îi fusese promisă înainte de a se naște, ca în cântecul domnului Jaskier. Numai că vrăjitorul nu a putut s-o găsească și s-o ia. Aici domnul poet se află pe lângă adevăr.

– Pe lângă, chiar așa, a intrat în discuție un tânăr cu vene proeminente care, socotind după hainele sale, putea fi o calfă în călătoria care precede atestatul și examenele pentru titlul de meșter. Vrajitorul a trecut pe lângă destinul său. Cirilla a murit în timpul asediului Cintrei. Regina Calanthe, înainte de a se arunca din turn, a omorât-o cu mâinile sale pe prințesa pentru a nu cădea vie în ghearele nilfgaardienilor.

– N-a fost chiar așa, deloc n-a fost așa, a protestat roșcatul. Prințesa a fost omorâtă în măcel în timp ce încerca să fugă din oraș.

– Așa sau pe dincolo, au țipat articolele de fernerie, n-a mai găsit-o vrăjitorul pe acea Cirilla! Poetul a mințit!

– Dar a mințit frumos, a adăugat elfa cu tocă, lipindu-se de elful cel înalt.

– Nu despre poezie este vorba, ci despre fapte! a țipat calfa. Vă spun eu, prințesa a murit de mâna bunicii. Cine a fost prin Cintra nu poate tăgădui!

– Iar eu susțin că a fost omorâtă în timp ce fugea pe străzile orașului, a declarat roșcatul. Știu asta, deoarece, chiar dacă nu mă trag din Cintra, am făcut parte din oastea iarlului din Skellige, care a susținut Cintra în vreme de război. Unchiul acestuia era regele Cintrei, Eist Tuirseach care, așa cum știm cu toții, provenea din insulele Skellige. Iar eu am luptat în oastea iarlului în Marnadal și în Cintra și apoi, după înfrângere, la Sodden...

– Încă un combatant, a răsunat Sheldon Skaggs către piticanii care se îngrămădeau în jurul lui.

– Numai eroi și luptători. Hei, oameni buni! Se află printre voi cineva care n-a luptat în Marnadal sau în Sodden?

– N-ai nimerit cu batjocura, Skaggs, l-a dojenit elful înalt, cuprinzând cu brațul frumusețea cu tocă, într-un mod care avea ca scop să lămurească eventualele îndoieli ale celorlalți admiratori. Să nu trăiești cu impresia că ești singurul care a luptat în Sodden. Și eu, ca să nu căutăm prea departe, am luat parte la acea bătălie.

– Interesant ar fi, de partea cui, i-a șoptit lui Radcliffe palatinul Vilibert, cu șoapte clare, complet ignorate de elf.

– După cum se știe, în general, a continuat elful fără a privi în direcția palatinului și vrăjitorului, mult peste o sută de mii de luptători erau pe câmpul bătăliei de la Sodden, iar dintre aceștia cel puțin treizeci de mii au fost omorâți sau mutilați. Trebuie să-i mulțumim domnului Jaskier pentru că într-una dintre baladele sale a immortalizat această confruntare celebră și terifiantă în același timp. Atât cuvintele, cât și melodia acestui cântec mi-au transmis nu o laudă, ci o avertizare. Cum ziceam, laudă și slavă nemuritoare domnului poet pentru balada care ne va ajuta în viitor, poate, să evităm repetarea tragicului și inutilului război.

– Ce spuneți acolo? a zis palatinul Vilibert, privindu-l provocator pe elf. Ați găsit lucruri interesante în baladă, stimate domn. Ziceți că a fost un război inutil? Ați vrea să evitați tragedia în viitor? Ne dați de înțeles că, dacă Nilfgaard ne-ar fi atacat din nou, ne-ați fi sfătuit să capitulăm? Să acceptăm cu smerenie jugul nilfgaardian?

– Viața este un dar neprețuit și trebuie apărată, a răspuns implacabil elful. Nimic nu justifică măcelul și dezastrul celor două bătălii pentru Sodden, una pierdută și una câștigată. Amândouă v-au costat pe voi, oamenii, mii de vieți. Ați pierdut un potențial colosal...

– Născocire de elf! a izbucnit Sheldon Skaggs. Scorneală stupidă! Acest preț trebuia să fie plătit pentru ca alții să poată trăi în pace și demnitate, în loc să se lase încătușați de nilfgaardieni, să fie orbiți, să fie mânați cu biciul în minele de sulf și în ocne. Cei care au sfârșit eroic și care, datorită lui Jaskier, vor rămâne veșnic în memoria noastră ne-au învățat cum să ne apărăm propria casă. Cântă-ți baladele dumitale, Jaskier, cântă-le tuturor! Învățătura n-o să se ducă pe apa sâmbetei și o să ne fie de folos, o să vedeți! Pentru că, dacă nu azi, poate chiar mâine, Nilfgaardul o să pornească din nou împotriva noastră, o să ajungeți la cuvintele mele! Acum ei își ling rănilor și se odihnesc, dar se apropie ziua în care vor apărea din nou capele lor negre și penele de la coifuri!

– Ce vor ei de la noi? a strigat Vera Loewenhaupt. De ce s-au înverșunat împotriva noastră? De ce nu ne lasă să trăim și să muncim în pace? Ce mai vor ei, nilfgaardienii ăștia?

– Ne vor sângele! a zăbierat palatinul Vilibert.

- Și pământurile noastre! a răcnit cineva din mulțimea de țărani.
- Și muierile noastre! l-a secondat Sheldon Skaggs, fulgerând fioros din priviri.

Câteva persoane au izbucnit în râs, dar încet și discret. Pentru că, deși era foarte amuzantă ideea că cineva în afară de piticani s-ar putea năpusti asupra piticancelor extrem de respingătoare, acesta nu era totuși un subiect potrivit pentru ironie și batjocură, mai ales în prezența unor indivizi ale căror topoare și pumnale aveau prostul obicei de a sări incredibil de rapid din curele. Iar piticanii, din motive obscure, convinși solemn că toată lumea le pândește nevestele și fiicele, erau teribil de irascibili în privința acestui aspect.

- Trebuia să se întâmple asta, a declarat deodată druidul cărunt. Trebuia. Să nu uităm că nu suntem singuri pe lumea aceasta, că nu suntem buricul pământului. Asemenea unor carași stupizi, leneși și îmbuibăți într-un iaz mocirlos, nu am vrut să credem în existența știucilor. Am permis ca lumea noastră, asemenea acestui iaz, să se umple cu mâl, să devină mlăștinoasă și trândavă. Uitați-vă în jur, pretutindeni crimă și păcat, lăcomie, goană după avere, discordie, conflict, decadentă, lipsă de respect față de valori oricare ar fi ele. În loc să trăim așa cum ne poruncește Natura, am început să o distrugem. Și ce am câștigat? Aer viciat cu putoare de la cuptoare, râuri și pâraie slinoase de la abatoare și tăbăcării, păduri tăiate fără milă... Da, până și pe scoarța vie a sfântului Bleobheris, uitați-vă acolo, exact deasupra capului domnului poet, este scrijelit un cuvânt scârbos. Și pe deasupra e scrijelit greșit... Nu numai că a fost un huligan, ci și un huligan prost. De ce vă mirați? Asta nu avea cum să se sfârșească bine...

- Da, da! a continuat preotul gras. Reveniți-vă, păcătoșilor, cât mai aveți timp, căci mânia și răzbunarea zeilor atârnă deasupra voastră! Luați seama la profeția Itlinei, cuvintele prorocitoare despre pedeapsa zeilor care va cădea asupra pământului otrăvit de crime! Luați seama: „Veni-va Vremea Disprețului și copacul își va pierde frunzișul, bobocul ofili-se-va, fructul putrezi-va și sămânța amărî-se-va, iar văile râurilor avea-vor gheață

în loc de apă. Și veni-va Frigul Alb, iar după el Lumina Albă și lumea pieri-va în viscol.“ Așa grăit-a profeta Itlina! Dar înainte de a se petrece toate acestea vor fi semne evidente și vor avea loc catastrofe, dar luați seama că Nilfgaardul este pedeapsa zeilor! Un bici cu care Nemuritorii vă biciuiesc, păcătoșilor, pentru ca voi...

– Ia mai tacă-ți fleanca, preasfinte! a răcnit Sheldon Skaggs, tropăind din bocancii grei. Mi se apleacă de la superstițiile și tâmpeniile voastre! Mi se întorc mațele pe dos...

– Bagă de seamă, Sheldon! l-a întrerupt cu un zâmbet elful lungan. Nu lua în răs religia altcuiva. Nu-i nici frumos, nici drept, nici... lipsit de pericole.

– Eu nu iau nimic în răs, a protestat piticanul. Nu pun la îndoială existența zeilor, dar mă scoate din sărite când cineva îi amestecă în treburile pământești, mânjindu-ne ochii cu profețiile unei oarecare elfe nebune. Nilfgaardienii să fie unealta zeilor, adică? Prostii! Aduceți-vă aminte, oameni buni, de vremurile lui Dezmod, Radowid, Sambuk, de vremurile Bătrânului Stejar Abrad! Nu vă aduceți aminte, pentru că trăiți puțințel, ca o rusalie de mai, dar eu îmi aduc aminte și vă voi aminti cum a fost aici, pe aceste meleaguri, îndată ce ați coborât din bărcile voastre pe plajele de la vărsarea Yarugăi și în Delta Pontar. Din patru ambarcațiuni s-au format trei regate, apoi cei puternici i-au înghițit pe cei slabi și în felul acesta au crescut și s-au întărit. I-au subjugat pe alții, i-au înghițit și astfel regatele lor au crescut și au devenit din ce în ce mai mari și mai puternice. Iar acum așa face și Nilfgaardul, ca să fie o țară puternică, unită, supusă și solidară. Și, dacă voi n-o să fiți la fel de solidari, Nilfgaardul o să vă înghită la fel cum știuca a înghițit carasul, vorba druidului ăluia deștept!

– N-au decât să încerce! s-a avântat Donimir din Troy cu cei trei lei în piept, trosnindu-și sabia în teacă. Le-am arătat noi lor la Sodden, le mai arătăm și a doua oară dacă e cazul!

– Ești foarte îngâmfat matala, a mârâit Sheldon Skaggs. Pare-se că ai uitat, domnule investit cavalier, înainte de a doua bătălie de la Sodden, Nilfgaardul a trecut peste meleagurile voastre ca un tăvălug de fier și a împânzit cu cadavrele unor uriași ca dumneata

câmpurile de la Marnadal până la Zarzecze. Iar pe nilfgardieni nu i-au oprit niște băietani zornăitori, ci forțele unite ale Temeriei, Redaniei, Aedirnului și Kaedwenului. Armonia și unitatea, astea i-au oprit.

- Nu doar asta, a zis răsunător, dar foarte rece Radcliffe. Nu doar astea, domnule Skaggs.

Piticanul și-a dres vocea zgomotos, a smiorcăit și, hârșându-și bocancii, s-a înclinat ușor în direcția vrăjitorului.

- Nimeni nu bagatelizează meritele confrăților voștri, a zis. Să-i fie mare rușine celui care n-o să recunoască eroismul magicienilor din Dealul Sodden, pentru că au dat dovadă de curaj, și-au vărsat sângele pentru o cauză comună, contribuind în mare măsură la victorie. Jaskier nu i-a uitat în balada sa și nici noi n-o să-i dăm uitării. Dar băgați de seamă că vrăjitorii au venit pe Deal uniți și solidari, au recunoscut supremația lui Vilgefortz din Roggeveen, așa cum și noi, luptătorii Celor Patru Regate, l-am recunoscut de comandant pe Vizimir de Redania. Păcat doar că numai pe timp de război am fost uniți și solidari. Apoi, în vreme de pace, iar ne-am divizat. Vizimir și Foltest se sufocă reciproc cu drepturile, obligațiile și taxele vamale, Demawend din Aedirn se ceartă cu Henselt pentru Teritoriile de Nord, iar pe cei din Liga din Hengfors și pe Thissenidzii din Kovir îi doare undeva. Dar nici printre vrăjitori, din câte am auzit eu, nu mai găsești astăzi înțelegerea de odinioară. Nu mai există nici printre voi unitate, supunere, solidaritate. Pe când în Nilfgaard există.

- În Nilfgaard guvernează împăratul Emhyr var Emreis, un tiran și un autocrat, care constrânge la supunere cu biciul, ștreangul și toporul, a strigat palatinul Vilibert. Ce ne propui, adică, domnule pitican? Unde să ne unim? Într-o asemenea tiranie? Și care oare dintre regi și regate ar trebui, după părerea dumitale, să-i subjuge pe ceilalți? În mâna cui ați dori să vedeți sceptrul și biciul?

- Dar ce mă interesează pe mine? a dat din umeri Skaggs. Astea sunt treburile voastre omenești. În orice caz, nu ați alege un pitican ca rege pentru nimic în lume.

– Nu ați alege niciun elf, niciun semielf, a adăugat reprezentantul lungan al Poporului Vechi, strângând mai departe în brațe splendoarea cu tocă. Chiar și un sfertelf ar fi considerat inferior...

– Asta vă doare pe voi! a râs Vilibert. Suflați în același corn ca Nilfgaard, pentru că și el strigă despre egalitate și vă promite întoarcerea la vechea orânduire, după ce vă înfrânge și vă alungă de pe aceste pământuri. La o astfel de unitate și egalitate visați, despre așa ceva pălăvrăgiți, așa ceva trâmbițați. Pentru că Nilfgaardul vă plătește cu aur pentru așa ceva! Și nu-i de mirare că vă iubiți așa de mult pentru că nilfgardienii sunt tot o rasă de elfi.

– Baliverne, a spus rece elful. Vorbiți numai tâmpenii, domnule cavaler! Se vede de la o poștă că vă orbește rasismul. Nilfgardienii sunt oameni la fel ca voi.

– Minciună sfruntată! Aceștia sunt urmașii Seidhezilor Negri, oricine știe asta! Prin venele lor pulsează sângele elfilor! Sângele elfilor!

– Dar prin venele voastre ce fel de sânge curge, mă rog? a rânjit elful în zeflema. Ne amestecăm cu voi sângele de generații întregi, de secole, și ne izbutește asta extraordinar, nu știu dacă spre norocul sau nenorocul nostru. Ați început să exterminați legăturile mixte abia în urmă cu un sfert de veac și în orice caz cu rezultate mizerabile. Și arătați-mi acum un om fără amestec de sânge de Seidhe Ichaer, de sânge de Popor Vechi.

Vilibert s-a înroșit vizibil. La fel s-a aprins la față și Vera Loewenhaupt. Vrajitorul Radcliffe și-a plecat capul și a tușit. Și, ce e mai interesant, s-a congestionat și frumoasa elfă cu tocă de hermină.

– Cu toții suntem copiii Mamei Terra, a răsunat în liniștea deplină vocea druidului cărunt. Suntem copiii Mamei Naturi și, deși nu ne respectăm mama, deși câteodată îi pricinuim necazuri și suferință, deși îi frângem inima, ea ne iubește, ne iubește pe toți. Să nu uităm asta noi, toți cei prezenți aici, în Locul Prieteniei, să nu ne sfădim care dintre noi a ajuns aici primul, pentru că prima a fost Ghinda, adusă de valuri, iar din Ghindă a germinat Marele Bleobheris, cel mai vechi dintre stejari. Stând

sub crengile lui Bleobheris, printre rădăcinile lui milenare, să nu ne uităm propriile noastre rădăcini fraterne, să nu uităm pământul care ni le hrănește. Să ținem minte versurile cântecului poetului Jaskier...

– Chiar așa! a strigat Vera Loewenhaupt. Dar pe unde umblă?

– A șters-o, a constatat Sheldon Skaggs, uitându-se la locul gol de sub stejar, a luat paralele și a tăiat-o fără să-și ia rămas-bun. A șters-o elfește!

– A șters-o piticănește! au piuit articolele de feronerie.

– A șters-o omeneste, a corectat elful lungan, iar splendoarea cu tocă și-a sprijinit capul de brațul lui.

– Hei, muzicantul! a zis Mama Lantieri pășind în cameră fără să bată la ușă și împingând în față mirosul de zambile, transpirație, bere și afumătură. Ai un musafir. Intrați, stimate domn!

Jaskier și-a aranjat părul, îndreptându-și spatele în fotoliul uriaș sculptat. Două fete care îi stăteau pe genunchi au sărit rapid, acoperindu-și frumusețile și aruncându-și capoatele pe ele. *Rușinea târfelor*, gândea în sine sa poetul, *ar fi un titlu bun de baladă*. S-a sculat din fotoliu, și-a încheiat cureaua, s-a îmbrăcat cu vesta privindu-l pe boierul din prag.

– Măi să fie! a exclamat. Întotdeauna știți unde să mă găsiți, deși rareori alegeți momentul potrivit. Noroc că încă nu mă hotărâsem pe care dintre cele două drăguțe o prefer. Iar la prețurile tale, Lantieri, nu mi le pot permite pe amândouă.

Mama Lantieri a zâmbit îngăduitor, bătând din palme. Ambele fete, pistriuita cu ten alb de pe insulă și semielfa brunetă, au ieșit repede din cameră. Bărbatul din prag și-a dat jos capa, înmânând-o Mamei împreună cu un sac micuț, dar rotunjour.

– Iertați-mă, maestre, a zis apropiindu-se și făcându-se comod la masă. Știu că nu e momentul să vă deranjez acum, dar ați dispărut așa de rapid de lângă stejar... Nu v-am ajuns pe drum, așa cum am intenționat, și n-am dat ușor de urma dumneavoastră în orașel. Credeți-mă, nu vă țin prea mult timp.

– Mereu spuneți așa și de fiecare dată e abureală, l-a întrerupt bardul. Lasă-ne singuri, Lantieri, și ai grijă să nu ne deranjeze nimeni. Vă ascult, domnule!

Bărbatul l-a privit cu atenție. Avea ochii închiși la culoare, umeziți, parcă plini de lacrimi, nasul coroiat și buze urâte și înguste.

– Voi trece direct la subiect, a declarat în timp ce Mama Lantieri închidea ușa. Mă interesează baladele dumneavoastră, maestre. Mai exact, mă interesează anumite persoane despre care cântați. Sunt realmente interesat de adevărata viață a eroilor baladelor dumneavoastră. Pentru că, dacă nu mă înșel, v-ați inspirat din viața adevărată a unor persoane reale în minunatele dumneavoastră cântece pe care le-am ascultat sub stejar, nu-i așa? Mă gândesc la... la micuța Cirilla din Cintra. La nepoata reginei Calanthe.

Jaskier s-a uitat în tavan bătând tactul cu degetele în masă.

– Stimabile domn! a zis sec. Sunteți interesat de lucruri ciudate. Mă întrebați de chestiuni bizare. Am impresia că nu sunteți cel care mi s-a părut că sunteți.

– Dar drept cine m-ați luat, dacă puteți să-mi spuneți?

– Nu știu dacă pot. Depinde dacă îmi transmiteți salutări de la cunoștințele noastre comune. Cu asta ar fi trebuit să începeți, dar ați uitat.

– N-am uitat deloc.

Bărbatul și-a dus mâna la pieptul caftanului de catifea de culoare sepia, scoțând al doilea săculeț, un pic mai mare decât cel pe care îl înmânase matroanei, însă tot așa de rotunjour și zdrăngănitior la contactul cu masa, și a continuat:

– Noi pur și simplu nu avem cunoștințe comune, Jaskier. Dar oare acest săculeț nu este în stare să compenseze neajunsul?

– Ce aveți de gând să cumpărați cu această punguță subțirică? a pufnit trubadurul. Tot bordelul mamei Lantieri și terenurile din jur?

– Să zicem că am de gând să susțin arta. Și artistul. Ca să pot să stau la un pahar de vorbă cu artistul despre opera lui.

– Atât de mult îndrăgiți arta, dragă domnule? Așa de mult vă grăbiți să discutați cu artistul, încât încercați să-i împingeți banii

înainte de a vă recomanda, încalcând astfel regulile elementare de comportament?

- La începutul conversației - necunoscutul l-a privit printre genele ochilor negri - nu v-a deranjat incognitoul meu.

- Dar acum a început să mă deranjeze.

- Nu mi-e rușine cu numele meu, a zis bărbatul cu un ușor surâs pe buzele înguste. Mă numesc Rience. Nu mă cunoașteți, Maestre Jaskier, și nu e de mirare. Sunteți prea cunoscut și prea vestit ca să-i știți pe toți admiratorii dumneavoastră. Iar fiecărui admirator i se pare că vă cunoaște atât de bine, încât o oarecare familiaritate îi este permisă. Acest lucru se poate spune în totalitate și despre mine. Știu că este o părere greșită, vă rog să mă iertați din suflet.

- Vă iert din suflet.

- Așadar pot conta pe faptul că o să vreți să răspundeți la câteva întrebări...

- Nu, nu puteți, l-a întrerupt poetul, suflând printre buze. Acum vă rog eu să mă iertați din suflet, dar nu prea obișnuiesc să discut despre tematica operelor mele, despre inspirații, despre personaje - atât despre cele fictive, cât și despre celelalte -, pentru că asta ar smulge poleiala poetică a poeziei și ar duce spre trivialitate.

- Oare?

- Cu siguranță. Gândiți-vă că, dacă aș cânta despre vesela morăriță și apoi aș spune tuturor că e, de fapt, vorba despre Zvirka, soția morarului Piskorz, și aș suplimenta cu informația că Zvirka poate fi tăvălită în voie în fiecare joi, pentru că joia morarul merge la târg, asta nu ar mai fi poezie. Ar fi ori proxenetism, ori defăimare abjectă.

- Înțeleg, înțeleg, a spus repede Rience. Dar cred că ați ales un exemplu greșit. Nu mă interesează păcatele și păcătuțele nimănui. N-o să ponegrăți pe nimeni răspunzând la întrebările mele. N-am nevoie decât de o mică informație: ce s-a întâmplat, de fapt, cu Cirilla, prințesa Cintrei? Foarte multe persoane sunt convinse că Cirilla a pierit în timpul asedierii orașului, există chiar și martori oculari ai acestei întâmplări. Din balada dumneavoastră ar rezulta însă că acest copil ar supraviețui. Mă interesează foarte

mult dacă e doar imaginația dumneavoastră sau un fapt real? Adevărat sau fals?

– Mă bucură foarte mult interesul dumneavoastră, a surâs larg Jaskier. Vă veți amuza, domnule cum vă zice, dar tocmai asta am avut în vedere când am compus balada. Am vrut să-i incit pe ascultători și să le stârnesc curiozitatea.

– Adevărat sau fals? a repetat rece Rience.

– Dacă v-aș dezvălui, aș strica efectul muncii mele. Adio, prietene! Ai epuizat timpul care-ți era dedicat. Acolo așteaptă cu sufletul la gură cele două inspirații, vrând să știe pe care o aleg. Rience tăcea prelung, fără niciun gând de plecare. Îl privea antipatic pe poet, cu ochi umezi, iar acesta simțea neliniștea crescândă. De jos, din odaia principală a bordelului, se auzea o harababură veselă, punctată din când în când de o chicoteală pițigăiată feminină. Jaskier a întors capul cu o aparentă superioritate plină de dispreț, însă în realitate măsura din ochi distanța dintre el, colțul odăii și goblenul care reprezenta o nimfă ce își uda țâțele vărsând apă dintr-un urcior.

– Jaskier! și-a dat drumul la vorbă Rience, băgându-și o mână în buzunarul caftanului de culoare sepia. Răspunde-mi la întrebări, te rog frumos. Trebuie să știu răspunsul. Este extrem de important pentru mine. Și crede-mă, și pentru tine, pentru că dacă răspunzi de bunăvoie, atunci...

– Atunci, ce?

Pe buzele înguste ale lui Rience s-a insinuat o grimasă respingătoare.

– Atunci, nu va trebui să te oblig să vorbești.

– Ascultă la mine, pramatie! Jaskier s-a sculat punându-și masca unei grimase amenințătoare. Mi-e silă de violență și agresiune. Dar o voi chema imediat pe Mama Lantieri, iar ea va chema pe unul Gruzila, care îndeplinește o funcție onorabilă și plină de responsabilitate în acest lăcaș, și anume cea de gorilă. Este un adevărat artist în meseria sa. Îți va trage un șut în cur și vei zbura atunci deasupra acoperișurilor acestei cetăți atât de frumos, încât cei câțiva trecători care umblă prin târg la ora asta te vor lua drept Pegas.

Rience a schițat un gest scurt și i-a sclipit în mână ceva.

– Ești sigur că apuci s-o chemi?

Jaskier nu avea de gând să verifice dacă apucă, n-avea de gând nici s-aștepte, înainte ca stiletul finuț să se învârtă și să se fixeze în mâna lui Rience, a zbughit-o într-un salt lung în colțul odăii, a plonjat sub goblenul cu nimfa, a deschis cu un șut ușa secretă și a fugit mâncând pământul pe scările în spirală, ținându-se cu dibăcie de balustrada alunecoasă. Rience s-a aruncat în goană după el, însă poetul știa ce face, cunoștea o trecere secretă ca pe propriul buzunar, se folosise de mai multe ori de ea, tulind-o din fața creditorilor, soților geloși, concurenței dornice de cafeală, căreia îi fura uneori rimele și notele. Știa că la a treia curbă va pipăi ușița rotativă, urmată de o scară care ducea în pivniță. Era sigur că următorul lui, ca de altfel mulți înaintea acestuia, nu va apuca să se oprească la timp, va fugi mai departe și va da peste o trapă, dincolo de care va ateriza într-o cocină de porci. Era sigur că următorul, lovit, mânjit de bălegar și tăvălit de porci, va renunța la urmărire.

Jaskier s-a înșelat, ca de fiecare dată când era prea sigur de ceva. În spatele lui a strălucit brusc ceva albastrui, iar poetul și-a simțit membrele amortite, împietrite și rigide. Nu a apucat să se oprească la ușița rotativă, picioarele au refuzat să-l asculte. A scos un urlet și s-a rostogolit pe scări, izbindu-se de pereții coridorului. Trapa s-a deschis sub el cu un trosnet sec, iar trubadurul s-a prăbușit în întuneric și duhoare. Înainte de a se izbi de podeaua din pământ bătătorit și înainte de a-și pierde cunoștința și-a amintit că Mama Lantieri pomenea ceva despre renovarea cocinei.

Durerea strânsorii mâinilor și a brațelor smulse brutal din încheieturi l-a readus în fire. Voia să urle, dar nu putea, pentru că avea senzația că cineva îi băgase lut în gură. Stătea îngenunchat pe podeaua de pământ, iar funia scârțâitoare îl trăgea în sus de mâini. Vrând să-și aline durerea din brațe, a încercat să se ridice, însă și picioarele îi erau legate. Sufocându-se și nădușindu-se, a reușit într-un final să se ridice, ajutat de funia care îl trăgea nemilos.

Rience stătea în fața lui, iar ochii lui răutăcioși și umezi străluceau în lumina felinarului, ținut de un găligan de aproape doi metri și nebărbierit. Un alt găligan, cu siguranță la fel de înalt, stătea în spatele lui. Jaskier îi auzea respirația și-i simțea duhoarea transpirației stătute. Jegosul acesta trăgea de funia fixată de încheieturile poetului și trecută prin grinda tavanului.

Tălpile lui Jaskier s-au desprins de bătătură, poetul a smiorcăit pe nas, nefiind în stare de altceva.

– Destul! a zis într-un sfârșit Rience, aproape imediat, dar lui Jaskier i s-a părut că au trecut secole. A atins pământul, dar, în ciuda celor mai bune intenții, n-a izbutit să îngenuncheze, funia întinsă continua să-l țină tensionat ca pe o coardă.

Rience s-a apropiat. Pe fața sa nu se vedea nici umbră de emoție, ochii umezi nu și-au schimbat câtuși de puțin expresia. De asemenea, vocea cu care a început să vorbească era liniștită, înceată, ai zice ușor plictisită.

– Poetaș parșiv! Avorton și gunoi ce ești! Un zero îngâmfat. Ai vrut să fugi de mine? De mine încă n-a fugit nimeni. N-am terminat discuția, cabotin și cap de bou ce ești. Te-am întrebat ceva în condiții mult mai agreabile. Acum o să răspunzi la întrebările mele, dar în condiții mult mai puțin agreabile. Nu-i așa c-o să răspunzi?

Jaskier a dat zelos din cap. Abia atunci a apărut un zâmbet pe fața lui Rience. Și a dat un semn. Bardul a horcăit cu disperare, simțind cum se întinde funia și mâinile răsucite la spate trosnesc din încheieturi.

– Nu poți vorbi, a constatat Rience, continuând să afișeze un rânjet scârbos. Dar te doare, nu-i așa? Să știi că deocamdată te trag pentru propria-mi plăcere, pentru că-mi place enorm să asist la suferința cuiva. Nu, puțin mai sus încă.

Jaskier era cât pe ce să se sufoce cu flegma.

– Ajunge! a ordonat în cele din urmă Rience, după care s-a apropiat și l-a tras pe poet de jabou. Ascultă, cocoșelule! Am să te dezleg de blestem, ca să-ți revină vorbirea. Dar, dacă încerci să ridici vocea ta fermecătoare mai mult decât e cazul, ai să regreți.

A schițat un gest cu mâna, atingând cu inelul său obrazul poetului, iar Jaskier a început să-și simtă maxilarul, limba și cerul gurii.

– Acum, a continuat încet Rience, îți voi pune câteva întrebări, iar tu vei răspunde rapid, fluent și exhaustiv. Dar dacă vei ezita sau te vei bâlbâi măcar o clipă, dacă-mi dai cel mai mic motiv de îndoială asupra sincerității tale, atunci... uită-te în jos.

Jaskier s-a conformat, constatând cu groază că de nodurile de pe gleznele sale e legată o funie scurtă, al cărei capăt este fixat de un ciubăr plin cu var.

– Dacă voi ordona să te tragă mai sus, a zâmbit crunt Rience, și odată cu tine acest ciubăr, cu siguranță nu-ți vei mai simți mâinile. Mă îndoiesc că vei mai putea cânta la lăută după așa ceva. Realmente mă îndoiesc. Așadar, cred că poți să vorbești. Nu-i așa că am dreptate?

Jaskier nu a confirmat, pentru că, de teamă, nu putea să-și miște capul și nici să emită vreun sunet. Rience nu dădea impresia că ține la confirmare.

– Eu, se înțelege, a spus, voi ști imediat dacă spui adevărul, îmi voi da seama din capul locului de orice subterfugiu și nu mă las indus în eroare de artificii poetice și de erudiție dubioasă. E o nimica toată pentru mine, așa cum nimica toată a fost să te paralizez pe scări. Așadar, te sfătuiesc, banditule, ai grijă de fiecare cuvânt. Hai să nu pierdem vremea. După cum știi, mă interesează eroina uneia dintre minunatele tale balade, nepoata reginei Calanthe din Cintra. Prințesa Cirilla, alintată Ciri. Conform relatărilor martorilor oculari, această fătuță a pierit în timpul asediului orașului acum doi ani. În schimb, în baladă descrii plastic și emoționant întâlnirea ei cu acel individ ciudat, aproape legendar, acel... vrăjitor Geralt sau Gerald. Lăsând la o parte născocirile poetice despre predestinare și hotărârile sorții, din baladă rezultă că acel copilăș a ieșit neatins din bătălia pentru Cintra. Oare e adevărat?

– Nu știu... a gemut Jaskier. În numele zeilor, sunt doar un poet, am auzit una și alta, iar restul...

– Ce?

– Restul l-am scos din condei. Am confabulat! Nu știi nimic! a urlat bardul, văzând cum Rience îi face semn jegosului și simțind că funia se întinde și mai tare. Nu mint!

– Într-adevăr, a dat din cap Rience. Nu minți în mod direct, aș fi simțit. Dar omiți ceva. N-ai fi plăsmuit o baladă așa, pur și simplu, fără un motiv, și doar îl știi pe acel vrăjitor. Ai fost văzut de mai multe ori în compania lui. Hai, zi-i Jaskier, dacă ți-i milă de încheieturile tale. Tot ceea ce știi.

– Această Ciri, a găfăit poetul, era hărăzită vrăjitorului, era așa-zisul Copil Surpriză. Ați auzit cu siguranță, e o poveste cunoscută. Părinții ei i-au promis-o vrăjitorului.

– Părinții să-și fi dat copilașul în mâinile celui mutant nebun? Acelui mercenar? Minți, poetașule, gogorițe de-astea poți să le susuri muierilor.

– Așa a fost, jur pe sufletul mamei mele, a scâncit Jaskier. Știu din sursă sigură... Văjitorul...

– Spune-mi despre fătucă! Deocamdată vrăjitorul nu mă interesează.

– Nu știu nimic despre fătucă! Știu doar că vrăjitorul a pornit după ea la Cintra când a izbucnit războiul. L-am întâlnit atunci. De la mine a aflat despre măcel și despre moartea reginei Calanthe... Mă întreba despre acest copil, despre nepoata reginei. Dar din câte știam eu, în Cintra muriseră toți, din ultimul bastion nerămânând nici măcar un suflet viu.

– Vorbește. Mai puține metafore. Mai concret!

– Când vrăjitorul a aflat despre căderea Cintrei și despre măcel, a renunțat la călătorie. Amândoi am fugit în nord. Ne-am despărțit la Hengfors și de atunci nu l-am mai văzut... Și, pentru că pe drum mai spunea câte ceva despre acea... Ciri sau cum îi zice, și despre predestinare... Am compus această baladă. Mai mult nu știu, jur!

Rience l-a privit aspru.

– Și unde se află acum acel vrăjitor? a întrebat. Ucigașul de monștri plătit, acel măcelar romantic, căruia îi place să emită elucubrații despre predestinare!

– Ți-am zis, l-am văzut ultima dată...

– Știi bine ce ai zis, l-a întrerupt Rience. Ascult cu atenție ce spui. Și tu să mă ascuți cu atenție! Să-mi răspunzi cu exactitate la întrebări. Întrebarea era următoarea: dacă vrăjitorul Geralt sau Gerald n-a fost văzut de nimeni de mai bine de-un an, atunci unde se ascunde? Care-i este ascunzătoarea?

– Nu știi unde-i, s-a precipitat trubadurul. Nu mint, chiar nu știi...

– Prea repede, Jaskier, prea repede, a zâmbit sinistru Rience. Prea zelos. Ești tu dibaci, dar și imprudent. Zici că nu știi unde-i. Dar pot să pariez că știi ce-i asta.

Jaskier a scrâșnit din dinți. De furie și de disperare.

– Ei? Rience i-a făcut semn jegosului. Unde se ascunde vrăjitorul? Cum se cheamă locul?

Poetul tăcea. Funia se întindea răsucindu-i dureros mâinile, iar picioarele pierduseră contactul cu pământul. Jaskier a urlat sacadat și scurt, pentru că inelul magic al lui Rience i-a pus imediat un căluș.

– Mai sus, mai sus! Rience și-a pus mâinile în sold. Știi, Jaskier, aș putea să-ți sondez prin magie creierul, dar e prea epuizant. Și pe deasupra îmi face plăcere să privesc cum îți ies ochii din orbite de durere. Și oricum o să-mi spui.

Jaskier știa că o să spună. Funia, fixată de gleznele sale, s-a întins din nou, iar ciubărul umplut cu var s-a deplasat pe podeaua de pământ cu un trosnet.

– Stăpâne, a zis dintr-odată cel de-al doilea găligan, acoperind felinarul cu o șubă și privind prin deschizătura ușii cocinii. Vine cineva! O fată, ceva.

– Știți ce-aveți de făcut, a sâsâit Rience. Stinge felinarul!

Jegosul a slăbit funia, Jaskier a căzut fără vlagă la pământ, dar în așa fel încât vedea cum cel cu felinarul se așază într-o parte a ușitei, iar jegosul pândește cu un cuțit lung în mână de cealaltă parte. Prin îmbinările scândurilor pătrundeau luminile bordelului, iar poetul auzea sporovăiala și cântecele care veneau din direcția lui. Ușița cocinei a scârțâit și s-a deschis, iar în cadrul ei a apărut

o siluetă nu prea înaltă, înfășurată într-o mantie, cu o căciuliță rotundă, strâns lipită de cap. După o clipă de ezitare, femeia a pășit pragul. Jegosul s-a năpustit asupra ei, luându-și avânt cu cuțitul. Dar a căzut în genunchi, întrucât cuțitul nu întâmpinase nicio rezistență, trecând prin gâtul siluetei ca printr-un nor de fum. Deoarece silueta era chiar un nor de fum care începea deja să se împrăștie. Dar, înainte de a se împrăștia de tot, a intrat în cocină altă siluetă, nedefinită, întunecată și iute ca o nevăstuică. Jaskier a văzut cum, lovindu-l cu mantia pe cel care ținea felinarul, a sărit pe jegos, a văzut cum a sclipit ceva în mâna ei și a auzit cum jegosul s-a înecat și a început să horcăie sălbatic. Celălalt găligan a reușit să se elibereze de sub mantie, a sărit și și-a luat elan cu cuțitul. Din mâna siluetei vagi a țâșnit cu un sâsâit un fulger încărcat cu foc, care s-a împrăștiat cu un sfârâit sinistru, asemenea uleiului încins, pe fața și pe pieptul găliganului. Acesta a zbierat sfâșietor și cocina a fost invadată de putoarea scârboasă a cărnii fripte.

Atunci a atacat Rience. Vraja aruncată de el a luminat întunericul cu o strălucire albăstruie în care Jaskier a văzut o femeie zveltă în straie bărbătești, care gesticula straniu cu ambele mâini. A văzut-o pentru o secundă, fiindcă lumina albăstruie a dispărut brusc într-un vacarm și o lumină orbitoare, iar Rience, cu un răcnet turbat, a fost împins în spate, prăbușindu-se peste scânduri, frângându-le cu trosnete. Femeia în straie bărbătești a sărit la el cu stiletul sclipind în mână. Cocina s-a umplut din nou de o strălucire, de data aceasta aurie, emanată dintr-un oval lucios apărut brusc în aer. Jaskier l-a văzut pe Rience cum sare de la pământ și se năpustește în oval, dispărând instantaneu. Ovalul și-a pierdut strălucirea, dar, înainte de a dispărea de tot, femeia a apucat să-l ajungă și să strige bălmăjind ceva și întinzând mâna. S-a auzit un trosnet și un foșnet, iar ovalul evanescent a dat în clocot într-o clipită, emanând o vâlvătaie duduitoare. Din depărtare, de foarte departe, la urechile lui Jaskier a ajuns un sunet vag, o voce care aducea a urlat de durere. Ovalul s-a stins de tot, iar în cocină s-a instalat din nou întunericul. Poetul simțea cum dispărea cea forță care îi pusese călușul în gură.

– Ajutor! a zberat. Săriți!

– Tacă-ți gura, Jaskier! a zis femeia îngenunchind lângă el și tăindu-i nodurile cu stiletul automat al lui Rience.

– Tu ești, Yennefer?

– Doar nu vrei să spui că ai uitat cum arăt. Și nici că vocea mea îi este străină urechii tale. Poți să te ridici? Nu ți-au rupt oasele?

Jaskier s-a ridicat cu greu, a icnit și a început să-și frece brațele dureroase.

– Ce facem cu ăștia? a arătat spre trupurile care zăceau pe pământ.

– Hai să verificăm! Vrajitoarea și-a închis cu clinchet stiletul automat. Bine-ar fi să mai trăiască măcar unul. Aș avea câteva întrebări să-i pun.

– Țsta, trubadurul, s-a dus în dreptul jegosului, se pare că trăiește.

– Nu cred, a constatat Yennefer fără nicio emoție. I-am secționat traheea și artera de la gât. Poate mai zvâcnește ceva în el, dar n-o să mai zvâcnească mult.

Pe Jaskier l-au trecut fiorii.

– I-ai tăiat gâtul?

– Dacă nu mi-aș fi trimis mai înainte o iluzie din prudența caracteristică, acum aș fi zăcut eu întinsă în locul lui. Ia să-l vedem și pe celălalt... La naiba! Uite, așa un zdrahon și n-a rezistat. Păcat, păcat...

– Nici ăsta nu mai trăiește?

– N-a rezistat la șoc. Hmm... L-am fript un pic prea tare. Ia te uită, până și dinții i s-au carbonizat... Ce-i cu tine, Jaskier? Ai să borăști?

– Am să... bâigui poetul, aplecându-se și sprijinindu-și fruntea de peretele cocinii.

– Asta-i tot? Vrajitoarea a lăsat cana din mână și a apucat țepușa cu puiul înfipt. N-ai mințit CU nimic? N-ai omis nimic?

– Nimic în afară de recunoștință. Îți mulțumesc, Yennefer.

L-a privit în ochi, și-a plecat ușor capul, pletele sale negre, cârlițate i s-au revărsat ca o cascadă de pe umeri. Și-a scos puiul din țepușă pe farfuria din lemn și a început să-l tranșeze cu dibăcie.

Folosea cuțitul și furculița. Până atunci Jaskier cunoscuse doar o singură persoană capabilă să mânuiască furculița și cuțitul pentru a mânca puiul la fel de tacticos. Acum și-a dat seama de unde și de la cine aflase Geralt asta... Hm... s-a gândit în sinea lui, nu-i de mirare, au stat un an împreună în casa ei din Vengerberg și, până când a tăiat-o de la ea, i-au intrat în cap multe ciudățenii. Și-a scos și el puiul din țepușă, i-a rupt fără să stea pe gânduri piciorul și a început să înfulece, ținându-l demonstrativ cu ambele mâini.

– De unde-ai știut? a întrebat-o. Cum de-ai reușit să-mi vii în ajutor la timp?

– Eram lângă Bleobheris în timpul reprezentației.

– Nu te-am observat.

– N-am vrut să fiu observată. Mai târziu am plecat după tine în târg. Te-am așteptat aici, la crâșmă, pentru că nu se cuvenea să merg unde-ai mers tu, la acel lăcaș de plăceri îndoielnice și de gonoree neîndoielnică. Într-un târziu mi-am pierdut totuși răbdarea. Umblam prin curte și deodată am avut senzația că aud niște voci dinspre cocină. Mi-am ascuțit auzul și atunci mi-am dat seama că nu este niciun sodomist așa cum crezusem la început, ci că ești tu. Patroane, mai adu nițel vin, dacă ești amabil.

– Vă servesc imediat, domniță dragă, îndată fug!

– Vinul de data trecută, te rog, dar fără apă. Tolererez apa doar la baie, în vin e scârboasă.

– Vă servesc, vă servesc.

Yennefer a dat farfuria la o parte. Pe oase, așa cum remarcase Jaskier, mai rămăsese destulă carne pentru cârciumar și familia lui. Cuțitul și furculița erau, desigur, elegante și distinse, dar nu prea eficiente.

– Îți mulțumesc că m-ai salvat, i-a repetat. N-aș fi scăpat viu din mâinile blestematului de Rience. Ar fi stors totul din mine și m-ar fi căsăpît ca pe un berbec.

– Și eu sunt de aceeași părere, a zis ea turnând vin amândurora și ridicând paharul. Să bem, așadar, în cinstea salvării sănătății tale, Jaskier.

– Și în sănătatea ta, Yennefer! i-a replicat. A sănătății pentru care mă voi ruga începând de astăzi de câte ori voi avea ocazia. Ți sunt îndatorat, frumoasă doamnă, și-mi voi plăti datoria prin cântecele mele. Voi combate mitul conform căruia magicienii sunt insensibili la nedreptățirea cuiva și nu se prea grăbesc să sară în ajutorul unor muritori străini săraci și nefericiți.

– Ei, na! a schițat un zâmbet, întredeschizându-și ușor ochii săi de culoarea violetelor. Mitul are o justificare. N-a apărut fără motiv. Dar tu nu ești deloc un străin, Jaskier. Te cunosc doar și îmi place de tine.

– Oare? a schițat și poetul un zâmbet. Până acum ai păstrat bine secretul. Auzisem chiar și păreri cum că nu mă suporti deloc, citez, ca pe o molimă.

– Așa a fost cândva magiciana luându-și o mină serioasă. Apoi mi-am schimbat punctul de vedere. Apoi ți-am devenit recunoscătoare.

– Pentru ce, dacă-mi permiți să te întreb?

– N-are importanță, a spus ea jucându-se cu cana goală. Să revenim la întrebări mai serioase. La cele care ți-au fost adresate în bucătărie, când ți-au smuls mâinile din încheieturi. Cum a fost, de fapt, Jaskier? Chiar nu l-ai mai văzut pe Geralt de când ați fugit din valea Yarugăi? Chiar nu știai că, după terminarea războiului, el s-a întors în sud? Că a fost grav rănit, atât de grav, încât s-a dus vestea despre moartea lui? N-ai știut nimic?

– Nu. N-am știut. Pentru că o perioadă am zăbovit la Pont Vanis, la curtea lui Esterad Thyssen. Și apoi la Niedamir din Hengfors...

– N-ai știut, magiciana a clătinat din cap și s-a descheiat la tunică.

Pe gât, pe zgarda ei neagră, de catifea a sclipit o steluță din obsidian, incrustată cu briliante, și a continuat:

– Nu știai că, după ce și-a oblojit rănile, Geralt a plecat în Zarzecze? Chiar n-ai idee pe cine căuta acolo?

– Am o bănuială. Dar nu știu dacă a găsit.

– Nu știi, a repetat. Tu, cel care de obicei le știi pe toate și le cânti pe toate. Până și chestii atât de intime cum ar fi sentimentele

cuiva. Sub Bleobheris ți-am ascultat baladele, Jaskier. Câteva strofe bune mi-au fost dedicate mie.

– Poezia, a mormăit cu ochii la pui, are regulile ei. Nimeni n-ar trebui să se simtă atins...

– „Părul ca o aripă de corb, ca o furtună în noapte...“, a citat Yennefer cu o emfază exagerată, „...iar în ochi se odihnesc fulgere violete...“ Așa era?

– Așa mi te-ai întipărit în minte, a zâmbit ușor poetul. Cine vrea să spună că e o descriere mincinoasă să arunce primul cu piatra în mine.

– Nu știu, vrăjitoarea și-a strâns buzele, cine ți-a permis să-mi descrii organele interne. Cum venea? „Inima ca o bijuterie care îi împodobește gâtul, dar tare ca diamantul, insensibilă, mai aspră și mai tăioasă decât obsidianul...“ Tu însuși ai plâsmuit așa ceva? Sau poate...

Buzele ei tremurau ușor într-o grimasă.

– ...sau poate ți-a băgat în cap cineva destăinuirile și suferințele sale?

– Hmm... Jaskier și-a dres vocea abandonând subiectul delicat. Spune-mi, Yennefer, când l-ai văzut ultima dată pe Geralt?

– Demult.

– După război?

– După război... Lui Yennefer i s-a schimbat puțin vocea. Nu, după război nu l-am mai văzut. Mult timp... n-am văzut pe nimeni. Dar hai să trecem la subiect, poetule. Sunt puțin mirată că nu știi nimic, că n-ai auzit nimic și cu toate acestea tocmai pe tine te-a întins cu funia cineva, vrând să obțină informații. Nu te îngrijorează chestia asta?

– Mă îngrijorează.

– Ascultă-mă! a zis aspru, bătând cu cana în masă. Ascultă-mă cu atenție! Scoate-ți balada asta din repertoriu. N-o mai cânta!

– Te referi la...

– Știi foarte bine la ce mă refer. Cântă despre războiul cu Nilfgaardul. Cântă despre Geralt și despre mine, prin asta nu ne

faci nici rău, nici bine. Nici n-ajută, nici nu strici. Dar despre Leuța din Cintra să nu mai cânti.

S-a uitat în jur verificând dacă vreunul dintre pușinii oaspeți ai hanului la această oră nu trage cu urechea, a așteptat până când fata care strângea de pe mese s-a îndreptat spre bucătărie.

– Încearcă, de asemenea, să eviți întâlnirile între patru ochi cu oamenii pe care nu-i cunoști, a zis încet. Cei care uită să te salute de la început din partea unor cunoștințe comune. Înțelege?

A privit-o surprins. Yennefer i-a zâmbit.

– Salutări de la Dijkstra, Jaskier.

Acum bardul s-a uitat în jur cu teamă. Mirarea lui trebuie să fi fost foarte expresivă, iar grimasa lui amuzantă, pentru că magiciana și-a permis să se uite destul de sarcastic.

– Apropo, a șoptit aplecându-se peste masă. Dijkstra vrea un raport de la tine. Te întorci de la Verden, iar pe Dijkstra îl interesează despre ce anume se discută la Curtea regelui Ervyl. M-a rugat să-ți transmit ca raportul să fie de această dată la obiect, detaliat și în niciun caz versificat. În proză, Jaskier. În proză.

Poetul a simțit un nod în gât și a dat din cap. Tăcea și se gândea la întrebare. Dar magiciana i-a luat-o înainte.

– Vin vremuri grele, a zis încet, grele și periculoase. Vine vremea schimbărilor. Ar fi păcat să îmbătrânim cu conștiința încărcată că n-am făcut niște schimbări în bine. Nu-i așa?

A dat din cap a aprobare, dregându-și vocea:

– Yennefer?

– Te ascult, poetule.

– Cei din cocină... Aș fi vrut să aflu cine erau, ce voiau și cine i-a trimis la mine. I-ai nimicit pe-amândoi, dar umblă vorba că vă pricepeți să smulgeți informații chiar și de la cei morți.

– Dar nu umblă și vorba că necromanția este interzisă prin edictul Consiliului? Lasă-i în pace, Jaskier! Borfașii ăia oricum nu știau prea multe. Cel care a fugit... Hmm... Cu el altfel stă treaba.

– Rience. El e vrăjitor, nu-i așa?

– Da. Dar nu unul prea iscusit.

– Totuși, a reușit să fugă. Am văzut în ce mod. S-a teleportat, așa-i? Asta nu înseamnă nimic?

– Evident, înseamnă. Înseamnă că cineva l-a ajutat. Acest Rience nu avea nici destul timp, nici destule puteri pentru a deschide portalul oval, suspendat în aer. O astfel de teleportare nu e floare la ureche. E clar că altcineva i l-a deschis, cineva incomparabil mai puternic. De aceea m-am temut să-l urmăresc, neștiind unde voi ateriza. Dar am trimis în urma lui o temperatură destul de înaltă. Va avea nevoie de multe vrăji și elixire împotriva arsurilor și în orice caz va rămâne însemnat pentru o bună bucată de timp.

– Poate te surprinde, dar era nilfgardian.

– Așa crezi? Yennefer s-a îndreptat și, cu o mișcare rapidă, a scos din buzunar stiletul automat, învârtindu-l în mână. Multe persoane poartă acum stilette din Nilfgaard. Sunt comode și mereu la îndemână. Pot fi ascunse chiar și în decolteu...

– Nu de stilet e vorba. Când îmi puneam întrebări, folosea expresii ca „lupta pentru Cintra“, „cucerirea orașului“ sau ceva de genul acesta. Niciodată n-am mai auzit pe cineva să numescă astfel aceste întâmplări. Pentru noi întotdeauna a fost un măcel. Măcelul Cintrei. Nimeni nu se exprimă altfel.

Magiciana a ridicat mâna, studiindu-și unghiile.

– Ești perspicace, Jaskier. Ai o ureche foarte fină.

– Deformare profesională.

– Interesant! Oare de la ce profesie ți se trage deformarea? i-a zâmbit cochet. Dar îți mulțumesc pentru informație. Este prețioasă.

– Asta să fie contribuția mea la schimbările în bine. Spune-mi, Yennefer, de ce Nilfgaardul este atât de interesat de Geralt și de fetița din Cintra?

– Nu-ți băga nasul în asta, dintr-odată a devenit serioasă. Ți-am spus, trebuie să uiți că ai auzit vreodată de nepoata reginei Calanthe.

– Da, mi-ai zis. Dar eu nu caut subiect pentru baladă.

– Atunci, ce naiba cauți? Necazuri?

– Să presupunem, a zis încet, sprijinindu-și bărbia pe degetele împletite și privind în ochii magicienei. Să presupunem că

Într-adevăr Geralt a salvat acel copil. Să presupunem că a dat, în sfârșit, crezare puterii destinului și a luat cu el copilul găsit. Unde? Rience a încercat să-mi smulgă asta prin tortură, dar tu știi, Yennefer, știi prea bine unde s-a ascuns vrăjitorul.

– Știu.

– Știi și cum se ajunge acolo?

– Și asta o știi.

– Atunci, nu crezi că ar trebui să-l prevenim, să-i spunem că atât el, cât și fetița sunt căutați de oamenii de teapa celui Rience? M-aș fi dus eu, dar sincer nu știu unde... Este un loc al cărui nume prefer nici să nu-l rostesc...

– Concluzia, Jaskier!

– Dacă știi unde se află Geralt, ar trebui să te duci să-l previi. Îi datorezi ceva, Yennefer. Ceva te-a legat totuși de el.

– Bineînțeles, a confirmat rece. Ceva m-a legat de el și de aceea îl cunosc un pic. Nu-i plăcea să insiste cineva să-l ajute. Și, dacă avea nevoie de ajutor, îl căuta doar la persoanele în care avea încredere. A trecut mai bine de-un an de la acele întâmplări, iar eu... n-am avut nicio veste de la el. Și, dacă vorbim de datorie, îi sunt datoare exact cu atât cu cât îmi e și el mie, nici mai mult, nici mai puțin.

– Atunci, mă voi duce eu acolo, a ridicat el capul. Spune-mi...

– Nu-ți spun, l-a întrerupt. Ești compromis, Jaskier! Pot să pună iar laba pe tine. Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine. Dispari de aici! Du-te în Redania, la Dijkstra și Filippa Eihart, lipește-te de curtea lui Vizimir. Și îți repet: uită de Leuța din Cintra. De Ciri. Prefă-te că nu i-ai auzit niciodată numele. Fă ce te rog eu. N-aș vrea să dai de vreun necaz. Prea mult țin la tine, prea mult îți datorez...

– Ai mai zis asta o dată. Ce-mi datorezi, Yennefer?

Magiciană a întors capul, tăcând prelung.

– Ai umblat cu el, a zis într-un sfârșit. Datorită ție n-a fost singur. I-ai fost prieten. L-ai însoțit.

Bardul a coborât privirea.

– Puțin a avut de câștigat, a bolborosit. Puțin a profitat din această prietenie. I-am adus numai necazuri. Mereu trebuia să mă scoată dintr-o belea. Să mă ajute...

Vrăjitoarea s-a aplecat peste masă. Și-a pus mâna peste palma lui și i-a strâns-o puternic, fără să scoată un cuvânt. Ochii ei emanau tristețe.

– Du-te în Redania! a repetat după o clipă. La Tretogor. Acolo vei fi în grija lui Dijkstra și a Filippei. Nu încerca să faci pe grozavul! Te-ai băgat într-o afacere periculoasă, Jaskier!

– Mi-am dat seama, s-a strâmbat, apoi și-a masat brațul duros. Tocmai de aceea sunt de părere că trebuie să-l avertizăm pe Geralt. Numai tu știi unde poate fi găsit. Cunoști drumul. Bănuiesc că i-ai fost oaspete...

Yennefer s-a întors. Jaskier a observat cum își strânge buzele și cum îi zvâcnește un mușchi pe obraz.

– Bineînțeles, am avut ocazia, a spus, iar în vocea ei era ceva imperceptibil de straniu. Am avut ocazia să-i fiu oaspete. Dar niciodată nepoftit.

Vântul vuia cu furie, vâlvurind pâlcurile de iarbă care năpădiseră ruinele și șuierând printre tufișuri de măceș și urzici înalte. Norii se rostogoleau peste fața rotundă a lunii, întrezărind pentru o clipă imensa fortăreață, umplând cu strălucirea palidă și învăluită în umbre șanțul și fragmentele de zid și iluminând movilițele de craniu cu rânjete știrbe care priveau în gol prin orbitele întunecate. Ciri a zbierat ascuțit și și-a acoperit capul cu mantia vrăjitorului.

Iapa spintecată a pășit cu grijă prin mormanul de cărămizi și a intrat sub o arcadă spartă. Potcoavele zăngăneau pe dalele de piatră, trezind printre ziduri ecouri lugubre, înăbușite de vârtoarea vântului. Ciri tremura, înfingându-și degetele în coama calului.

– Mi-e frică! a șoptit.

– N-are de ce să-ți fie frică, i-a răspuns vrăjitorul, punându-și mâna pe umărul ei. Greu mai găsești în lumea asta un loc mai

sigur... Acesta este Kaer Morhen, Tărâmul Vrăjitorilor. Aici era cândva o fortăreață minunată. Demult.

Nu i-a răspuns, și-a plecat capul. Iapa vrăjitorului, pe nume Babușca, a nechezat ușor, ca și cum ar fi vrut și ea s-o liniștească.

S-au scufundat în abisul întunecat, în acel tunel lung, negru, infinit, printre coloane și arcade. Babușca pășea sigură și ageră, fără să-i pese de beznă, zdrăngănind sprintar din potcoave.

În fața lor, la capătul tunelului s-a aprins brusc o linie luminoasă roșie, dreaptă, verticală. Crescând și lărgindu-se, s-a transformat într-o ușă iluminată de strălucirea intermitentă a torțelor înfipite în suporturile de fier de pe pereți. În cadrul ușii s-a ivit o siluetă neagră, voalată de acea strălucire.

– Cine-i acolo? a auzit Ciri o voce răutăcioasă, metalică, precum un lătrat de câine. Geralt?

– Da, Eskel. Eu sunt.

– Intră!

Vrăjitorul a descălecat, a luat-o pe Ciri de pe șa, a așezat-o pe pământ și i-a pus bocceaua în mână. Fetița a strâns bocceluța puternic cu ambele mâini, regretând că e prea mică pentru a se ascunde în întregime după ea.

– Așteaptă-mă aici cu Eskel! a zis vrăjitorul. O duc pe Babușca în grajd.

– Hai la lumină, micuțule! a mârâit bărbatul pe nume Eskel. Să nu stai în întuneric.

Ciri i-a privit fața și cu greu și-a reprimat un țipăt de spaimă. Acesta nu arăta a om. Deși stătea în două picioare, deși mirosea a transpirație și a fum, deși purta straie normale omenești, nu arăta a om. *Niciun om, se gândea, nu poate avea așa o față.*

– Ce mai aștepți? i-a zis Eskel.

Nu s-a clintit. Din beznă se auzea din ce în ce mai slab tropăitul copitelor Babușcăi. Ceva pufos și chițcăitor s-a strecurat pe lângă piciorul ei. A tresărit.

– Să nu rămâi în întuneric, puștiulică, pentru că șobolanii îți vor roade carâmburile.

Ciri, lipindu-și strâns bocceaua la piept, a pășit iute în direcția luminii. Șobolanii au sărit pe sub picioarele ei, scoțând țipete ascuțite. Eskel s-a aplecat, i-a luat bocceluța și i-a dat jos scufița.

– Ei, drăcie! a mormăit. Fetiță. Asta mai lipsea!

S-a uitat la el speriată. Eskel i-a zâmbit. Fetița a observat că e totuși un om, că are o față normală, umană, doar cam desfigurată din cauza unei cicatrice lungi, urâte și semirotonde, care se întindea din colțul buzelor pe tot obrazul, până la urechi.

– Dacă tot ai ajuns aici, fii binevenită la Kaer Morhen, i-a zis el. Cum te cheamă?

– Ciri, a zis în locul ei Geralt, ivindu-se fără să se audă vreun foșnet în întuneric. Eskel s-a întors. Deodată, ambii vrăjitori s-au îmbrățișat rapid, puternic și fără niciun cuvânt. Doar o clipită.

– Trăiești, Lupule!

– Trăiesc.

– Ei, bine... Eskel a scos o torță din suport. Hai! Închid porțile interioare ca să nu iasă căldura.

Mergeau pe hol. Și aici erau șobolani, care se furișau pe lângă pereți, chițcăind în trecerile laterale și zbughind-o din fața cercului de lumină intermitentă proiectat de torță. Ciri mergea cu pași mici și rapizi, încercând să țină pasul cu bărbații.

– Cine ierneză aici, Eskel? În afară de Vesemir?

– Lambert și Coën.

Au coborât scările abrupte și alunecoase. În jos se vedea strălucirea luminii. Ciri a auzit niște voci și a simțit miros de fum.

Era o hală imensă, inundată de lumina venită dinspre o vatră mare, în care duduiau vâlvătăile aspirate de neantul hornului. În mijlocul halei trona o masă uriașă și grea, la care se puteau așeza cel puțin zece oameni, dar erau numai trei. Trei oameni. Trei vrăjitori, s-a corectat în sinea sa Ciri. Le-a văzut doar siluetele pe fundalul luminos al jarului din vatră.

– Bine-ai venit, Lupule! Te așteptam.

– Bine te-am găsit, Vesemir! Bine v-am găsit, băieți! Ce bine-i să fiu din nou acasă!

– Pe cine ne-ai adus?

Geralt a tăcut o clipă, după care și-a pus mâna pe umărul lui Ciri, împingând-o delicat în față. Înainta stângaci, nesigură, chir-cindu-se și aplecându-și capul.

Mi-e frică, se gândea ea. Mi-e tare frică. Când m-a găsit și m-a luat cu el Geralt, m-am gândit că nu se mai întoarce frica, că totul a trecut... Și iată, în loc să mă aflu acasă, sunt în această fortăreață groaznică, întunecată și ruinată, împânzită de șobolani și ecouri sinistre... Mă aflu din nou în fața unui zid roșiatic de foc. Văd siluete negre și amenințătoare, le văd ochii răutăcioși și nemaipomenit de sticloși țintuiți asupra mea...

– Cine-i copilul, Lupule? Cine este fetița?

– Ea este a mea... Geralt s-a poticnit deodată. Ciri a simțit pe umeri palmele lui dure și puternice. Și deodată frica a dispărut fără urmă. Focul roșiatic și duduitor emana căldură. Numai căldură. Siluetele negre erau prietenoase. Ocrotitoare. Ochii strălucitori exprimau curiozitate. Grijă și neliniște...

Mâinile lui Geralt i-au apăsat umerii...

– Ea este a noastră predestinare.